

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE, Dertiende Kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 18 FEBRUARI 2013 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Notitienummer : DE62RW.100201/09/7

Griffie nummer: 503

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

828

1. , metselaar, geboren te
op , wonende te
1

829

2. , zonder beroep, geboren te
op , van Turkse nationaliteit,
wonende te :

Verdacht van :

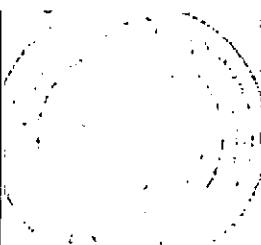
Te in een niet nader te bepalen periode van januari 2008 tot en met 12 maart 2009

De eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. Bij inbreuk op artikel 17 van het decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon

- een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld namelijk:

- kamer 2 van het pand gelegen te
bewoond door
sedert 1 januari 2008
- kamer 3 van het pand gelegen te
bewoond door een niet naer
geïdentificeerde vrouw (stuk 14; vaststelling aanwezigheid
vrouwenkledij);
- kamer 4 van het pand gelegen te
bewoond door

De tweede :

B. Bij inbreuk op artikel 17 van het decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon

- een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld namelijk
- kamer 1 van het pand gelegen te
bewoond door

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde: een huis
ligging: te
aard en oppervlakte: 1a.35 ca
wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:
vruchtgebruiker en blote
eigenaar
die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op door notaris geregistreerd op
verdeling na echtscheiding krachtens een akte van van notaris geregistreerd op

ZIJNDE OOK INZAKE:

- WOONINSPECTIE OOST-VLAANDEREN, Gebrs. Van Eyckstr. 4-6, 9000 Gent

830

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 18 juni 2012, datum waarop de zaak op verzoek van partijen werd uitgesteld naar de zitting van 03 december 2012, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen;
- de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hvpottheekantoor te onder de referte
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 03 december 2012:

- de **Wooninspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest** in zijn herstellvordering, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. P. Van Assche loco mr. V. Tollenaere advocaat te Gent;
- het **Openbaar Ministerie** in de persoon van A. De Cauwer, substituut-Procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis.
- de **eerste beklaaude** en de **tweede beklaaude**, in hun middelen van verdediging, voorgedragen door hun raadsman, mr. H. Van Dooren, advocaat te Hamme.

2. FEITENRELAAS

Sedert 13 oktober 2000 is de tweede beklaaude naakte eigenaar en is de eerste beklaaude vruchtgebruiker van het pand gelegen te kadastraal gekend als

De woning betreft een hoekwoning, opgebouwd uit een gelijkvloers, een eerste verdieping en een dakverdieping. Het pand omvat een café, vier kamers en gemeenschappelijke ruimtes. Voor minstens één van de functies keuken, toilet en bad/douche zijn de bewoners van de kamers 1 tot en met 4 afhankelijk van gemeenschappelijke voorzieningen, waardoor deze vier woongelegenheden voldoen aan de definitie "kamer" zoals bepaald in het Kamerdecreet van 4 februari 1997.

Deze eengezinswoning werd zonder stedenbouwkundige vergunning omgevormd naar een kamerwoning.

Op 09 oktober 2008 werd er door de controleur kwaliteitsbewaking van Wonen-Vlaanderen een technisch onderzoek uitgevoerd waarbij de woning een score van 52 punten haalde op het technisch verslag voor woningen. De controleur kwaliteitsbewaking beoordeelde het gebouw toen als een eengezinswoning.

Op 12 maart 2009 werd in aanwezigheid van de Wooninspecteur en een technicus verbonden aan het agentschap Inspectie een kwaliteitsonderzoek uitgevoerd. Naast eerste beklaagde (die één kamer betrok in de woning) werden ter plaatse nog twee mannen van vreemde origine aangetroffen.

en betrokken er ook elk een kamer.

verklaarde : "(...) Ik verblijf hier sedert 3 à 5 dagen... De eigenaar is Nu betaal ik nog geen huur, maar als ik hier blijf, ga ik wel huur betalen... Ik slaap op de zolderkamer. De keuken en sanitair gebruiken we gemeenschappelijk (...)"

verklaarde : "(...) Ik woon hier sedert een jaar... Ik woon hier al de hele tijd samen met de eigenaar... Ik kan mijn kamer afsluiten met een sleutel. Ik geef geen huurgeld & ook geen andere vorm van vergoeding. Ik ben aandeelhouder in de zaak van de eigenaar (...)"

Er werden in zowel de gemeenschappelijke delen van het gebouw als in de diverse kamers tal van technische gebreken vastgesteld waardoor deze woongelegenheden noch de gemeenschappelijke delen van het gebouw beantwoordden aan de (minimale) kwaliteitsvereisten van de artikels 4, 6 en 7 van het Kamerdecreet (zie stukken 8 tot en met 14 strafdossier).

Gelet op de vastgestelde tekortkomingen die een effectieve bedreiging vormden voor de veiligheid en de gezondheid van de bewoners, werd de woning (vier kamer en gemeenschappelijke ruimtes) op 13 november 2009 ongeschikt en onbewoonbaar verklaard bij besluit van de burgemeester van (stuk 1.10 e.v. strafdossier).

Eerste beklaagde verklaarde op 20 augustus 2009 ten aanzien van de wooninspectie :

"(...) Ik heb de helft van het vruchtgebruik gekregen. Ik woon daar sedert juni 2000... Behalve ik woont er niemand meer. De mannen die er officieel woonden, wonen er niet meer. Ik sta er nu alleen ingeschreven, ik ben er alleen. is daar vorig jaar komen wonen in januari of februari. Hij was naar België gekomen en is in België in mijn zaak komen werken..."

Hij betaalde geen huur... Ikzelf sliep in de kamer op de 1ste verdieping rechts... is daar terechtgekomen via de andere bewoner. Om de 3 of vier maand bracht een kennis mee, iemand die op zoek was naar werk en geen plaats had, hij bracht die dan mee naar daar voor een kort verblijf... betaalde ook geen huur (...)"

Eerste beklagde gaf tenslotte te kennen de woning niet meer te gaan gebruiken voor kamerverhuur maar als ééngezinswoning.

Tweede beklagde verklaarde op 10 maart 2010 eigenaar te zijn van het bewuste pand waar haar ex-man verblijft. Zij stelde niet te weten wie er daar allemaal woonachtig was.

Bij een hercontrole de dato 19 juli 2011 bleken de gebreken nog steeds niet hersteld te zijn. Er werd wel vastgesteld dat alle kamers (op één na dewelke betrokken werd door eerste beklagde) leeg stonden en niet langer werden bewoond.

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier waaronder de vaststellingen van de wooninspecteur, de technische vaststellingen nopens de aanwezige technische gebreken alsook uit de verklaringen van zowel eerste beklagde en de aangetroffen medebewoners acht de rechtbank het afdoende bewezen dat eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan alle feiten omschreven onder de tenlastelegging A, ook deze die betrekking hebben op kamer 3 van het pand. Niet alleen werd er op het ogenblik van het plaatsbezoek vrouwenkledij aangetroffen, eerste beklagde verklaarde eveneens dat één van de bewoners op regelmatige tijdstippen een ander persoon meebracht en onderdak bood.

Bij notariële akte de dato 13 oktober 2000 werd tweede beklagde voor de volle 100% naakte eigenaar en werd eerste beklagde voor de volle 100% vruchtgebruiker van de bewuste woning (zie stuk 80 strafdossier).

Uit de verklaring van tweede beklagde blijkt dat zij zich niets aantrekt van de woning ("*de kosten aan het huis worden door betaalt. Alleen de eigendom is van mij. Al de rest doet U vraagt mij hoe de gebreken aan het huis zullen hersteld worden. Ik zal daar met over spreken. Hij moet dan maar zien dat hij het regelt*") en ook geen enkele weet had dat naast eerste beklagde nog andere bewoners aanwezig waren.

Ook uit de verklaring van de aangetroffen medebewoners blijkt nergens enig aandeel van tweede beklaagde in het ter beschikking stellen van de woning aan betrokkenen, laat staan dat zij aan tweede beklaagde huur zouden betaald hebben. Integendeel uit de verklaring van blijkt dat hij eerste beklaagde aanziet als de eigenaar van het pand ("De eigenaar is Ik woon hier samen met de eigenaar &").

In de gegeven omstandigheden acht de rechtbank het niet bewezen dat tweede beklaagde met betrekking tot de feiten vermeld onder de tenlastelegging A de hoedanigheid zou hebben gehad van verhuurder of van persoon die het goed ter beschikking stelde of van onderverhuurder.

Tweede beklaagde wordt dan ook vrijgesproken voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A.

Wat betreft de feiten vermeld onder de tenlastelegging B (bewoning door eerste beklaagde) wist tweede beklaagde zeer goed dat de woning bewoond werd door eerste beklaagde. Hij was immers vruchtgebruiker.

De vruchtgebruiker is wettelijk verplicht gewone herstellingswerken voor zijn rekening te nemen. De blote eigenaar moet instaan voor de grove herstellingswerken. De rechtbank is van oordeel dat gelet op de aard en de omvang van de vastgestelde tekortkomingen deze weldegelijk moeten aanzien worden als gebreken die aanleiding geven tot grove herstellingswerken.

In de gegeven omstandigheden acht de rechtbank het afdoende bewezen dat tweede beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging B.

4. STRAFTOEMETING

4.1

De in hoofde van de eerste beklaagde bewezen geachte feiten zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf moet worden uitgesproken.

4.2

De straftoemeting moet in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en hun persoonlijkheid, zoals die blijkt uit het strafrechtelijke verleden, hun leeftijd, hun gezinstoestand en hun arbeidssituatie voor zover dit aan de hand van het strafdossier de rechtbank bekend is.

4.3

De door de beide beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Zij dienen, als verhuurders / ter beschikkingstellers van een kamerwoning, de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter vrijwaring van de kwaliteit en de veiligheid rigoureus te respecteren. De rechtbank wijst er op dat de betrokkenen hun individueel belang niet boven het algemeen belang, dat gebaat is met een naleving van deze normen zodat enerzijds vermeden wordt dat huurders/bewoners in slechte omstandigheden zouden worden gehuisvest en anderzijds een leefbare, minimale kwaliteit van bewoning wordt gegarandeerd, mogen laten prevaleren. Gestrengheid in de bestraffing is dan ook op zijn plaats.

4.4

De eerste beklaagde is 48 jaar oud en beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden.

De tweede beklaagde is thans 45 jaar en beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

4.5

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en individuele preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beide beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving beogen te ordenen op het gebied van het vrijwaren van de kwaliteit en veiligheid van verhuurde kamers.

4.6

In de gegeven omstandigheden en ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen aan de eerste en tweede beklaagde van een hoofdgevangenisstraf en geldboete noodzakelijk, passend en opportuun.

Aan de eerste beklagde kan evenwel, aangezien hij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van een deel van de hem opgelegde hoofdgevangenisstraf worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de eerste beklagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan betrokkene wordt opgelegd gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden.

Aan de tweede beklagde kan evenwel, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de haar opgelegde hoofdgevangenisstraf worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de tweede beklagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan betrokkene wordt opgelegd gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden.

4.7

4.7.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952). Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimen invoerde.

De eerste en de tweede beklagde worden elk veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, 150,00 euro bedragende.

4.7.2

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de beide beklagden elk veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel, ingevolge het K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012), 51,20 euro.

5. HERSTELVORDERING

5.1 Algemeen

Bij schrijven de dato 21 augustus 2009 maakte de Wooninspectie Oost-Vlaanderen een herstelvordering over aan het ambt van de Procureur des Konings waarbij naast het wegwerken van de gebreken aan het gebouw ook een stopzetting van de verhuring en/of terbeschikkingstelling van kamers 1, 2 en 4 telkenmale onder verbeurte van een dwangsom werd gevorderd (stuk 90 e.v. strafdossier).

Naast de bewezen verklaarde inbreuken op het Kamerdecreet, blijkt uit het strafdossier dat er eveneens een stedenbouwkundige inbreuk voorligt, met name het omvormen zonder stedenbouwkundige vergunning van een eengezinswoning naar een kamerwoning.

De herstelvordering is uitgebracht met het oog op het verhogen van de woonkwaliteit en om te vermijden dat de bewoners/huurders in slechte omstandigheden zouden worden gehuisvest. Het bestaan van een stedenbouwkundige overtreding heeft echter zijn gevolgen voor de vorm en de door de rechtbank uit te spreken herstelmaatregel.

Immers, het opleggen van een "gebruikelijke" herstelmaatregel, met name het uitvoeren van werken aan het pand om het aan de woonkwaliteitsvereisten te laten voldoen en het wegwerken van alle gebreken tot er nul strafpunten overblijven op het technisch verslag, zou een bestendiging van een stedenbouwkundig misdrijf in zich houden. Een vonnis kan geen wettige titel verschaffen op het plegen, instandhouden of het uitvoeren van een ander misdrijf.

5.2 De gevorderde herstelmaatregel

Zodoende heromschrijft en past de rechtbank de door de Wooninspecteur gevorderde herstelmaatregel aan in die zin dat aan de overtreders zou worden bevolen om aan het pand een andere bestemming te geven of om het pand te slopen.

Bij wijzigingsdecreet van 29 april 2011 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen (B.S. 04 mei 2011) werd deze alternatieve herstelmaatregel expliciet ingeschreven in artikel 17bis van het Kamerdecreet. Krachtens artikel 79 van voornoemd wijzigingsdecreet is deze nieuwe bepaling van toepassing vanaf 14 mei 2011.

Artikel 17bis, § 1 bepaalt:

Naast de straf kan de rechtbank de overtreder bevelen om werken uit te voeren om het goed, bedoeld in artikel 17, te laten voldoen aan de vereisten van artikelen 4, 6, 7 [7quater, 7quinquies, 7sexies] en 8. Als de rechtbank vaststelt dat het goed, vermeld in artikel 17, niet in aanmerking komt voor werken, beveelt ze de overtreder om er een andere bestemming aan te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of om het te slopen, tenzij de sloop ervan verboden is op grond van wettelijke, decretaale of reglementaire bepalingen. Dat gebeurt ambtshalve of op vordering van de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied het goed, bedoeld in artikel 17, zich bevindt..

Artikel 17bis van het Kamerdecreet treedt onmiddellijk in werking en is dan ook van toepassing vanaf 14 mei 2011, ook op hangende procedures. Het verbod op de retro-actieve toepassing van de strengere strafwet (artikel 2. Strafwetboek) is immers niet van toepassing op de niet-strafrechtelijke sancties en procedurewetten (C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en Strafprocesrecht*, Antwerpen, Maklu, 2006, p. 109). De niet-strafrechtelijke sancties, zoals in casu de herstelmaatregel, kunnen dan ook worden toegepast vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe wet, en dit ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit.

Er werd er een uitvoeringstermijn van 10 maanden voorgesteld zodat enerzijds de twee beklaagden de tijd hebben om de nodige werken uit te voeren en anderzijds het vonnis dat de termijn bepaalt niet impliciet een tijdelijke verdere bestaanbaarheid van de inbreuken mag inhouden. Tenslotte werd een dwangsom van 125 euro gevorderd per dag vertraging ingeval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn en werd om de uitvoerbaarheid bij voorraad van het vonnis verzocht.

5.3. Beoordeling

De rechtbank is dan ook van oordeel dat uit de materiële gegevens van het dossier afdoende blijkt dat de (aangepaste) herstellvordering van de woninginspecteur strookt met de wet en niet berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings zonder evenwel de gevorderde maatregel op haar opportuniteit te beoordelen. De 'klassieke' of 'gebruikelijke' herstelmaatregel (erin bestaande dat zou bevolen worden tot het uitvoeren van werken om aan de woonkwaliteitsvereisten te voldoen en het wegwerken van alle gebreken tot er nul strafpunten op het technisch verslag zouden overblijven) zou in casu inherent een bestending van een stedenbouwkundig misdrijf inhouden gelet op het feit dat de eengezinswoning zonder stedenbouwkundige vergunning werd omgevormd tot een kamerwoning.

Om te beletten dat onderhavig vonnis een wettige titel zou verschaffen tot het plegen, instandhouden of uitvoeren van een ander misdrijf, dient de aan de eerste en de tweede beklagde opgelegde herstellvordering als zodanig te worden omschreven waarbij het bewuste pand aan de minimale vereisten voldoet, hetgeen de toepassing van artikel 17bis van het Kamerdecreet impliceert en waarbij de eerste en de tweede beklagde bijkomend worden veroordeeld tot het herbestemmen van het betrokken pand volgens een voor de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vergunde staat.

Verder is de rechtbank van oordeel dat een dwangsom van 125,00 euro per dag per veroordeelde als een gepaste aansporing moet worden beschouwd voor de betrokkenen om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel dewelke binnen een termijn van TIEN MAANDEN vanaf de dag waarop huidig vonnis in kracht van gewijsde zal treden, dient uitgevoerd te zijn. In casu bestaat er geen aanleiding tot het opleggen van een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek en deze wordt door de rechtbank ook uitdrukkelijk uitgesloten.

Voorzover de nodige werken niet binnen de voormelde termijn van tien maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis, werden uitgevoerd, wordt de wooninspecteur gemachtigd om van rechtswege in de uitvoering ervan te voorzien op kosten van de eerste en de tweede beklaagde.

Tenslotte is de rechtbank van oordeel dat er in casu geen redenen voorhanden zijn om huidige veroordeling tot herstel uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 65, eerste lid, 66;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011); (opdecimen)
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel)

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK RECHTDOENDE OP TEGENSpraak,

1.

VERKLAART de eerste beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging A.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een **HOOFDGEVANGENISSTRAF** van **ACHT MAANDEN** en een **GELDBOETE** van **DUIZEND EURO**, verhoogd met 45 decimen (x 5,5), 5.500,00 euro bedragend.

ZĒGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

GELAST voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot vier maanden van de opgelegde hoofdgevangenisstraf van acht maanden.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

* * *

2.

SPREEKT de tweede beklaagde VRIJ voor de feiten vermeld onder de tenlastelegging A.

VERKLAART de tweede beklaagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging B.

VEROORDEELT de tweede beklaagde voor de tenlastelegging B tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en een GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO, verhoogd met 45 deciemmen (x 5,5), 2.750,00 euro bedragend.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

GELAST voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde hoofdgevangenisstraf van zes maanden.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

* * *

Bijdragen - vergoeding - kosten

SPREEKT in hoofde van **eerste beklagde en tweede beklagde** de verplichting uit om **ELK éénmaal** een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciemmen verhoogd, **150,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de **beide veroordeelden** **ELK** een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

VEROORDEELT de **eerste en de tweede beklagde** elk tot de **helft** van de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van **97,26 euro**.

HERSTELVORDERING

BEVEELT op vordering van de wooninspecteur (zoals ambtshalve aangepast), de veroordeelden en tot zodanig **herstel van het pand gelegen te** kadastraal gekend als **waardoor het pand aan de minimale kwaliteitsvereisten voldoet.**

STELT evenwel VAST dat het wegwerken van de gebreken aan de bewuste woning niet tot een wettige herstellvordering kan leiden aangezien zulks een bestending van een bestaande stedenbouwkundige inbreuk met zich zou meebrengen.

ZEGT derhalve VOOR RECHT dat de veroordeelden en overeenkomstig artikel 17bis van het Kamerdecreet ertoe worden verplicht over te gaan tot het herbesteden van het bewuste pand volgens een door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vergunde staat dan wel over te gaan tot de sloop van het gebouw en dit binnen een **TERMIJN van TIEN MAANDEN** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

BEVEELT dat voor het geval voornoemd pand niet binnen de opgelegde termijn werd hersteld, de wooninspecteur, ambtshalve in de uitvoering ervan zal kunnen voorzien.

ZEGT VOOR RECHT dat op vordering van wooninspecteur, een DWANGSOM van 125,00 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en per veroordeelde en ZEGT tevens VOOR RECHT dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is zoals voorzien artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

WIJST het meergevorderde af als ongegrond.

WIJST de veroordeelde, er op dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis, wat betreft de uitgesproken effectieve gevangenisstraf zoals hoger in dit vonnis bepaald, zal geschieden overeenkomstig de bepalingen van de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten en dit inzoverre de bepalingen van voornoemde wet op het ogenblik van de strafuitvoering in werking zullen zijn getreden.

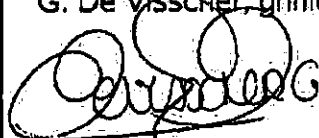
Overeenkomstig de aldus in werking getreden bepalingen van deze wet zal de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf zoals hoger in de vonnis bepaald eventueel kunnen geschieden volgens de modaliteiten die worden bepaald door de strafuitvoeringsrechtbank, de strafuitvoeringsrechter of door de Minister van Justitie.

Voor het geval de partijen niet aanwezig zijn op het ogenblik van de uitspraak gelden de huidige vermeldingen als inlichting bij kennisname van dit vonnis (lezing van dit vonnis of kopie ervan).

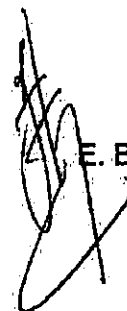
**ALDUS UITGESPROKEN IN OPENBARE TERECHTZITTING VAN
ACHTTTIEN FEBRUARI TWEEDUIZEND DERTIEN**

Aanwezig :

E. Böting, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
N. Raes, substituut-Procureur des Konings,
G. De Visscher, griffier,

G. DE VISSCHER

E. BÖTING